

อนุสัญญาระหว่างรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย
และรัฐบาลแห่งสหรัฐอเมริกา
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้

รัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย และรัฐบาลแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

มีความปรารถนาที่จะจัดทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนและการป้องกันการเลี่ยงรัษฎากร ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ขอบข่ายส่วนบุคคล

- อนุสัญญานี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐเว้นแต่ได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญา
- แม้จะมีบทบัญญัติอื่นของอนุสัญญา เว้นแต่วรรค 3 ของข้อนี้ รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในของรัฐนั้น (ตามที่ได้กำหนดไว้ภายใต้ข้อ 4 (ผู้มีถิ่นที่อยู่)) และโดยเหตุผลของการมีสัญชาติอาจเก็บภาษีจากพลเมืองของรัฐ เสมือนว่า อนุสัญญายังไม่มีผลใช้บังคับ เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ คำว่า "สัญชาติ" จะรวมถึงผู้ที่เคยมีสัญชาติซึ่งได้สูญเสียสถานภาพการมีสัญชาติ โดยมีจุดประสงค์หลักในการหลีกเลี่ยงภาษี (ซึ่งได้กำหนดไว้ภายใต้กฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญา) แต่เฉพาะระยะเวลาเพียง 10 ปีหลังการเสียสถานภาพดังกล่าว ในกรณีของสหรัฐคำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่" จะรวมถึงผู้ที่เคยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในระยะยาวตามกฎหมาย (ไม่ว่าจะได้รับการปฏิบัติภายใต้ข้อ 4 หรือไม่ก็ตาม) การเสียสถานภาพผู้มีถิ่นที่อยู่โดยมีจุดประสงค์หลักในการหลีกเลี่ยงภาษี (ตามที่ได้จำแนกไว้ภายใต้กฎหมายของสหรัฐ) แต่เฉพาะระยะเวลาเพียง 10 ปี หลังการเสียสถานภาพดังกล่าว
- บทบัญญัติของวรรค 2 จะไม่มีผลกระทบต่อ
 - ผลประโยชน์ที่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้มอบให้ภายใต้วรรค 2 ของ ข้อ 9 (วิสาหกิจในเครือเดียวกัน) วรรค 2 และวรรค 5 ของข้อ 20 (เงินบำนาญและสวัสดิการสังคม) และภายใต้ ข้อ 25 (การบริหารการเก็บภาษีซ้อน) ข้อ 26 (การไม่เลือกปฏิบัติ) และ ข้อ 27 (วิธีดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน) และ
 - ผลประโยชน์ที่รัฐผู้ทำสัญญาได้มอบให้ภายใต้ข้อ 21 (งานรัฐบาล) ข้อ 22 (นักเรียน และผู้ฝึกงาน) ข้อ 23 (ครู) และข้อ 29 (เจ้าหน้าที่ทางการทูตและกงสุล) เนื่องในฐานะที่บุคคลธรรมดาได้มีสถานภาพการมีสัญชาติหรือมิได้เป็นผู้ย้ายถิ่นฐานเข้ามาในรัฐนั้น

4. อนุสัญญาจะไม่จำกัดวิธีการแยกออก ยกเว้น หักออก เครดิต หรือการลดหย่อนผ่อนผันอื่น ๆ ซึ่งได้มีอยู่ขณะนี้ หรือในภายหน้าตาม

(ก) กฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ หรือ

(ข) ความตกลงอื่นใดระหว่างรัฐ ผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

5. แม้จะมีบทบัญญัติของอนุวรรค 4 (ข)

(ก) แม้จะมีความตกลงอื่นๆ ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญาอาจเข้าร่วมเป็นคู่ภาคีข้อขัดแย้งไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับมาตรการที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้หรือไม่ก็ตาม จะได้รับการพิจารณาโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ตามที่กำหนดไว้ในอนุวรรค 1 (จ) ของข้อ 3 (คำนิยามทั่วไป) ของอนุสัญญานี้เท่านั้น และขั้นตอนภายใต้อนุสัญญานี้จะนำมาใช้บังคับกับข้อขัดแย้งนี้เป็นการเฉพาะ

(ข) เว้นแต่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจกำหนดว่ามาตรการทางภาษีไม่ได้อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญานี้ พันธกรณีเกี่ยวกับการไม่เลือกปฏิบัติของอนุสัญญานี้ จะนำมาใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการการดังกล่าวเป็นการเฉพาะยกเว้นสำหรับพันธกรณีเรื่องการให้การ ปฏิบัติอย่างคนชาติหรือการให้การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ ยิ่งตามที่อาจนำมาใช้บังคับในเรื่องการค้าขายสินค้า ภายใต้ความตกลงทั่วไปว่าด้วยการค้าและภาษีศุลกากร พันธกรณีเรื่องการให้การปฏิบัติอย่างคนชาติ หรือการให้การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับการอนุเคราะห์ยิ่งภายใต้ความตกลงอื่น ๆ จะนำมาใช้บังคับในส่วนที่เกี่ยวข้องกับมาตรการดังกล่าวนี้

(ค) เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า "มาตรการ" คือ กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ขั้นตอน คำตัดสิน การปฏิบัติหน้าที่ทางบริหารหรือแบบอื่นใดของมาตรการ

ข้อ 2

ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย

1. ภาษีที่จัดเก็บอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งอนุสัญญานี้จะใช้บังคับ ได้แก่

(ก) ในประเทศสหรัฐ : ภาษีเงินได้ของรัฐบาลกลางที่จัดเก็บโดยประมวลรัษฎากรภายในประเทศ แต่ไม่รวมถึงภาษีสวัสดิการสังคม (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีสหรัฐ")

(ข) ในประเทศไทย : ภาษีเงินได้และภาษีเงินได้ปิโตรเลียม (ต่อไปในที่นี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

2. อนุสัญญานี้จะใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่มีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกันในสาระสำคัญ ซึ่งหลังจากวันที่ลงนามในอนุสัญญานี้ จะได้ตั้งบังคับเพิ่มเติมจาก หรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะได้แจ้ง

แก่กันและกัน เพื่อให้ทราบถึงความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญใดๆ ซึ่งได้มีขึ้นในกฎหมายภาษีอากรของแต่ละรัฐ และเอกสารที่
ราชการจัดพิมพ์เกี่ยวกับการนำไปใช้ประโยชน์ของอนุสัญญา รวมถึงคำอธิบาย ระเบียบ ข้อวินิจฉัย หรือคำพิพากษาศาล

ข้อ 3

บทนิยามทั่วไป

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "บุคคล" รวมถึง บุคคลธรรมดา กองมรดก ทรัสต์ ห้างหุ้นส่วน บริษัท และคณะบุคคลใด ๆ

(ข) คำว่า "บริษัท" หมายถึงนิติบุคคลใด ๆ หรือหน่วยใด ๆ ซึ่งถือว่าเป็นนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ใน
ทางภาษี

(ค) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง
วิสาหกิจ ที่ดำเนินการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และหมายถึงวิสาหกิจที่ดำเนินการโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐผู้ทำ
สัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ง) คำว่า "การจราจรระหว่างประเทศ" หมายถึง การขนส่งใดๆ ทางเรือ หรือทางอากาศยาน ยกเว้นกรณี
การเดินทางหรือเดินอากาศยานระหว่างสถานที่ต่าง ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น

(จ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" หมายถึง

(1) ในกรณีของประเทศสหรัฐ : รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทน และ

(2) ในกรณีของประเทศไทย : รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังหรือผู้แทนที่ได้รับมอบอำนาจ

(ฉ) คำว่า "ประเทศสหรัฐ" หมายถึง ประเทศสหรัฐอเมริกาและเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์ รวมถึง
พื้นที่ ใดๆ นอกทะเลอาณาเขตของประเทศสหรัฐซึ่งตามกฎหมายระหว่างประเทศและกฎหมายสหรัฐได้กำหนดไว้ หรือ
อาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่ซึ่งประเทศสหรัฐอาจใช้สิทธิได้ในส่วนที่เกี่ยวกับการสำรวจและแสวง ประโยชน์จาก
ทรัพยากรธรรมชาติของพื้นดินท้องทะเล หรือของดินใต้ผิวดิน คำว่า "ประเทศสหรัฐ" ไม่รวมถึง เปอร์โตริโกเวอร์จิน ไอ
แลนด์ กวมหรือดินแดนอื่นที่ประเทศสหรัฐครอบครอง

(ช) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึงราชอาณาจักรไทยและพื้นที่ใด ๆ ซึ่งประชิดกับน่านน้ำอาณาเขตของราชอาณาจักร
ไทยซึ่งตามกฎหมายไทยและตามกฎหมายระหว่างประเทศ ได้กำหนดไว้หรืออาจกำหนดในภายหลังให้เป็นพื้นที่
ซึ่งราชอาณาจักรไทยอาจใช้สิทธิใน ส่วนที่เกี่ยวกับพื้นดินท้องทะเล และดินใต้ผิวดิน และทรัพยากรธรรมชาติของตนภายใน
พื้นที่นั้นๆ ได้

(ช) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึงประเทศสหรัฐหรือประเทศไทยแล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ฉ) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีสหรัฐ หรือ ภาษีไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ญ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

(1) บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่เป็นคนชาติหรือมีสัญชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

(2) นิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน สมาคมและหน่วยอื่นใดทั้งปวงที่มีสถานภาพดังกล่าวนี้ตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ใน รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

2. ในการใช้บังคับอนุสัญญานี้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้ในอนุสัญญานี้ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมียู่ตามกฎหมายของรัฐนั้นเกี่ยวกับภาษีซึ่งอนุสัญญานี้ใช้บังคับ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่นหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตกลง กำหนดความหมายร่วมกัน

ข้อ 4

ผู้มีถิ่นที่อยู่

1. เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึง บุคคลใด ๆ ผู้ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้น โดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ สัญชาติ สถานจัดการใหญ่ สถานที่ก่อตั้ง หรือโดยเกณฑ์อื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน คำนี้รวมถึงรัฐนั้น และส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม คำนี้มีให้รวมถึงบุคคลใดผู้ซึ่งมีหน้าที่ต้องเสียภาษีในรัฐนั้นด้วยเหตุเฉพาะการมีเงินได้จากแหล่งในรัฐนั้นแต่เพียงอย่างเดียว เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งไม่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยภายใต้วรรคนี้ และผู้ซึ่งมีสัญชาติสหรัฐ หรือคนต่างด้าวที่ขอมอบให้ถิ่นที่อยู่ถาวร ในประเทศสหรัฐ (ผู้ถือ "กรีนการ์ด") เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสหรัฐ ถ้าเพียงแต่บุคคลธรรมดานั้นอาศัยอยู่เป็นส่วนใหญ่ มีที่อยู่ถาวรหรือที่อยู่เป็นปกติวิสัยในประเทศสหรัฐ ถ้าบุคคลนั้นมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยภายใต้วรรคนี้ จะถือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ และถิ่นที่อยู่เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาของบุคคลนั้นจะถูกกำหนดภายใต้วรรค 2

2. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้กำหนดสถานภาพของบุคคลดังกล่าวดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรถ้าบุคคลนั้นมีที่อยู่ถาวรในทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดกว่า (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐซึ่งบุคคลนั้นมีศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญได้หรือถ้าบุคคลธรรมดานั้นไม่มีที่อยู่ถาวรในรัฐหนึ่งรัฐใด ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่บุคคลนั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัย

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐหรือไม่มีที่อยู่เป็นปกติวิสัยในทั้งสองรัฐให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐที่บุคคลนั้นเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ หรือมิได้เป็นคนชาติของทั้งสองรัฐ เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐจะแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

3. ในกรณีก็ตามเหตุผลแห่งบทบัญญัติของวรรค 1 บุคคลนอกเหนือจาก บุคคลธรรมดา เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐคู่สัญญาแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน และกำหนดการใช้บังคับอนุสัญญากับบุคคลดังกล่าว

ข้อ 5

สถานประกอบการถาวร

1. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึง สถานธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

2. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะรวมถึง

(ก) สถานจัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงช่าง

(ฉ) คลังสินค้าในส่วนที่เกี่ยวกับบุคคลซึ่งจัดหาสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรักษาสินค้าสำหรับบุคคล

อื่น

(ช) เหมืองแร่ บ่อน้ำมันหรือบ่อก๊าซ เหมืองหินหรือสถานที่อื่นใดที่ใช้ในการขุดค้นทรัพยากรธรรมชาติ

3. คำว่า "สถานประกอบการถาวร" รวมถึง

(ก) ที่ตั้งอาคาร โครงการก่อสร้าง โครงการประกอบหรือโครงการติดตั้งหรือกิจกรรมตรวจควบคุมเกี่ยวกับโครงการนั้น หรือการติดตั้งเรือหรือแท่นขุดเจาะที่ใช้ในการสำรวจหรือนั้นดำเนินกิจกรรมระยะเวลาหนึ่งหรือหลาย ระยะเวลาารวมกันแล้วเกินกว่า 120 วัน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใด ๆ และ

(ข) การให้บริการ รวมทั้งบริการให้คำปรึกษาโดยวิสาหกิจผ่านทาง ลูกจ้างหรือบุคลากรอื่นที่จัดหาโดย วิสาหกิจเพื่อความมุ่งประสงค์เช่นว่านั้นถ้า เพียงแต่

(1) กิจกรรมในลักษณะนั้นได้ดำเนินติดต่อกัน (สำหรับโครงการเดียวกันหรือโครงการที่เกี่ยวข้อง) ภายในรัฐนั้นเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลายระยะเวลารวมกันเกินกว่า 90 วัน ในระยะเวลาสิบสองเดือนใด ๆ โดยมี เงื่อนไขว่า สถานประกอบการถาวรนั้นจะต้องไม่ดำรงอยู่ในปีภาษีใด ๆ ของการให้บริการนั้นเป็นระยะเวลาเดียวหรือหลาย ระยะเวลาารวมกันน้อยกว่า 30 วัน ในปีภาษีนั้น หรือ

(2) การบริการได้กระทำในรัฐนั้นสำหรับวิสาหกิจที่เกี่ยวข้องกันภายใต้ความหมายของวรรค 1 ของข้อ 9

4. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษาหรือการจัดแสดงสิ่งของหรือ สินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้น

(ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บ รักษาหรือการจัดแสดง

(ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของสิ่งของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจ อื่นใช้ในการแปรสภาพ

(ง) การมีสถานธุรกิจประจำเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดซื้อสิ่งของหรือสินค้า หรือรวบรวมข้อ สนเทศเพื่อวิสาหกิจนั้น

(จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการดำเนินกิจกรรมอื่นซึ่งมีลักษณะเป็นการ เตรียมการหรือเป็นส่วนประกอบให้แก่วิสาหกิจนั้น

(ฉ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการรวมกิจกรรมที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) ถึง (จ) เข้าด้วยกัน โดยมีเงื่อนไขว่า กิจกรรมทั้งหมดของสถานธุรกิจประจำ ซึ่งเป็นผลมาจากการรวมเข้ากันนี้มีลักษณะเป็นการเตรียมการหรือ ส่วนประกอบ

5. แม้จะมีบทบัญญัติก่อน ๆ ของข้อนี้อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ไม่ให้ถือว่ารวมถึง การใช้สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการเก็บรักษามูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าซึ่งวิสาหกิจเป็นเจ้าของเพื่อความมุ่งประสงค์ในการส่งมอบสิ่งของหรือสินค้านี้ดังกล่าวเป็นครั้งคราว

6. แม้ว่าวิสาหกิจจะไม่มีสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งภายใต้วรรคก่อนของข้อนี้ แม้กระนั้นวิสาหกิจจะถือว่าสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ถ้าดำเนินธุรกิจของรัฐนั้นผ่านตัวแทน ซึ่ง

(ก) มีอำนาจในการทำสัญญาในนามของวิสาหกิจนั้น และใช้อำนาจนั้นเป็นปกติวิสัยในรัฐนั้น เว้นแต่กิจกรรมต่าง ๆ ของบุคคลนั้นจำกัดอยู่แต่เฉพาะที่กล่าวถึง ในวรรค 4 และ 5 ซึ่งถ้าประกอบธุรกิจโดยผ่านสถานธุรกิจประจำจะไม่ถือว่าสถานธุรกิจประจำเป็นสถานประกอบการถาวรภายใต้บทบัญญัติของวรรคนั้น

(ข) จัดหาคำสั่งซื้ออย่าง เป็นปกติวิสัยในรัฐนั้นเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ

(ค) เก็บรักษาในรัฐนั้นซึ่งมูลภัณฑ์สิ่งของหรือสินค้าที่เป็นของวิสาหกิจนั้น จากการส่งมอบในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นปกติวิสัย

7. วิสาหกิจจะถือว่าสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เพียงเพราะว่าวิสาหกิจดังกล่าวดำเนินธุรกิจในรัฐนั้น โดยผ่านทางนายหน้า ตัวแทนการค้าทั่วไป ตัวแทนหรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ โดยมีเงื่อนไขว่า บุคคลเช่นว่านั้นกระทำการอันเป็นปกติในธุรกิจของตน อย่างไรก็ตามเมื่อมีข้อตกลงระหว่างตัวแทนและวิสาหกิจ การดำเนินกิจกรรมของตัวแทนนั้นได้กระทำทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในนามของวิสาหกิจนั้น หรือวิสาหกิจอื่น ๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น ตัวแทนดังกล่าวจะไม่ถือว่ามีสถานภาพเป็นอิสระตามความหมายของวรรคนี้

8. ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 6

เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์

1. เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับจากอสังหาริมทรัพย์ (ที่ดิน) (รวมทั้งเงินได้จากการเกษตรหรือการป่าไม้) ที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" หรือ "ที่ดิน" ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมิได้อยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่อสังหาริมทรัพย์ ปลูกสัตว์ และเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับของบทบัญญัติของกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเก็บกินในอสังหาริมทรัพย์ และสิทธิต่างๆ ที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงานหรือสิทธิในการทำงานในชุมแร่ แห่่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่นส่วนเรือเดินทะเล เรือ และอากาศยาน ไม่ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์

3. บทบัญญัติของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้ที่ได้รับจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการซื้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
4. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจ และเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ซึ่งใช้ในการประกอบการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระด้วย

ข้อ 7

กำไรจากธุรกิจ

1. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่วิสาหกิจนั้น ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร ซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งแต่ต้องเก็บจากเงินได้หรือกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของ

(ก) สถานประกอบการถาวรนั้น

(ข) การขายของหรือสินค้าในอีกรัฐหนึ่งอันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับของหรือสินค้าที่ขาย โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรนั้น หรือ

(ค) กิจกรรมธุรกิจอื่น ๆ ที่ประกอบการในอีกรัฐหนึ่งอันมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับการประกอบธุรกิจ โดยผ่านทางสถานประกอบการถาวร บทบัญญัติของอนุวรรค (ข) และ (ค) จะใช้บังคับ ถ้าเพียงแต่สามารถแสดงได้ว่าการขายหรือกิจกรรมต่าง ๆ นั้นไม่ได้ดำเนินการโดยสถานประกอบการถาวรเพื่อที่จะหลีกเลี่ยงภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

2. ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 3 ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ประกอบธุรกิจในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ในแต่ละรัฐผู้ทำสัญญาให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้นในสถานที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับถ้าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอิสระอันแยกต่างหากและประกอบกิจการเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน

3. ในการกำหนดเงินได้หรือกำไรของสถานประกอบการถาวร จะยอมให้หักค่าใช้จ่าย ซึ่งเกิดขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ของสถานประกอบการถาวรนั้นรวมถึงการจัดสรรหรือปันส่วนค่าใช้จ่ายในจำนวนที่เหมาะสมสำหรับการบริหารและจัดการทั่วไป ไม่ว่าจะเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น

4. หากเป็นประเพณีในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่จะกำหนดเงินได้หรือกำไรอันถือเป็นของสถานประกอบการถาวร โดยอาศัยมูลฐานแห่งการปันส่วนผลกำไรทั้งสิ้นของวิสาหกิจให้แก่ส่วนต่าง ๆ ของวิสาหกิจ หรือโดยอาศัยมูลฐานของจำนวนร้อยละที่เหมาะสมจากยอดรายรับทั้งหมดของสถานประกอบการถาวร ในกรณีที่บุคคลใดไม่สามารถขอเสียภาษี

โดยอาศัยกำไรสุทธิที่แท้จริงของสถานประกอบการถาวรได้ มิให้ข้อความในวรรค 2 ของข้อนี้ ตัดหนทางของรัฐดังกล่าว จากการกำหนดเงินได้หรือกำไรเพื่อเสียภาษีโดยวิธีเช่นว่านั้น อย่างไรก็ตาม วิธีที่กำหนดนั้นจะต้องเป็นวิธีที่มีผลตามหลัก การต่างๆ ซึ่งกำหนดไว้ในข้อนี้

5. มิให้ถือว่าเงินได้หรือกำไรใด ๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้น ซื้อสิ่งของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของบทบัญญัติวรรคก่อน ๆ เงินได้หรือกำไรที่พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรให้ กำหนดโดยวิธีเดียวกันเป็นปี ๆ ไป เว้นแต่จะมีเหตุผลอันสมควรและเพียงพอที่จะใช้วิธีอื่น
7. ในกรณีที่เงินได้หรือกำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งอนุสัญญาฯ มิให้บทบัญญัติ ของข้ออื่นเหล่านั้นถูกกระทบกระเทือน โดยบทบัญญัติของข้อนี้
8. เพื่อความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาฯ คำว่า "กำไรจากธุรกิจ" หมายถึงเงินได้ที่ได้รับการค้าหรือธุรกิจใด ๆ รวมถึง กำไรจากการเช่าเรือ เครื่องบิน และผู้สินค้า รวมทั้ง รถพ่วง เรือบรรทุก และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งหรือผู้สิน ค้า ถ้ากำไรดังกล่าวไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเงินได้จากการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ
9. ในการบังคับใช้วรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ วรรค 5 ของข้อ 10 (เงินปันผล) วรรค 5 ของข้อ 11 (ดอกเบี้ย) วรรค 4 ของข้อ 12 (ค่าสิทธิ) วรรค 1 (ก) ของข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) และวรรค 2 ของข้อ 24 (เงินได้อื่นๆ) เงินได้ที่ พึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในระหว่างที่สถานประกอบการถาวรหรือฐาน ประกอบการประจําอันยังดำรงสภาพอยู่ ให้เก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการ ประจําอันตั้งอยู่ แม้ว่าการจ่ายเงินได้จะล่าช้าออกไปจนกระทั่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจําอันได้ สิ้นสภาพลงแล้วก็ตาม

ข้อ 8

การขนส่งทางเรือและอากาศยาน

1. (ก) เงินได้หรือกำไรซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศสหรัฐได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจร ระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศสหรัฐเท่านั้น
(ข) เงินได้หรือกำไรซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศไทยได้รับจากการดำเนินการเดินอากาศยานในการจราจร ระหว่างประเทศให้เก็บภาษีได้เฉพาะในประเทศไทยเท่านั้น
2. (ก) จำนวนภาษีที่จัดเก็บโดยประเทศไทยจากเงินได้หรือกำไรที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสหรัฐได้รับจากการ ดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศจะลดลงร้อยละ 50 ของจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในกรณีที่ไม่มีอนุสัญญาลับ บัน

(ข) จำนวนภาษีที่จัดเก็บโดยประเทศสหรัฐจากเงินได้หรือกำไรที่มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศจะลดลงร้อยละ 50 ของจำนวนภาษีที่เรียกเก็บในกรณีที่ไม่มีอนุสัญญาฉบับนี้

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ เงินได้หรือกำไรจากการดำเนินการเดินเรือและอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศรวมถึงเงินได้หรือกำไรที่ได้รับจากการเช่าเรือหรืออากาศยาน ถ้ากำไรจากการเช่าดังกล่าวเกี่ยวข้องกับเงินได้หรือกำไรอื่น ๆ ที่ระบุไว้ในวรรค 1 และ 2

4. เงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการใช้ เก็บรักษาหรือเช่าตู้สินค้า (รวมถึงรถพ่วง เรือบรรทุก และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการขนส่งตู้สินค้า) ที่เกี่ยวข้องกับเงินได้จากดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 และ 2 จะถือเป็นเงินได้จากดำเนินการเดินเรือหรืออากาศยานในการจราจร ระหว่างประเทศ

5. ให้ใช้บทบัญญัติของวรรค 1 วรรค 2 และวรรค 4 บังคับแก่เงินได้หรือกำไรซึ่งเกิดจากการเข้าร่วมกลุ่ม การเข้าร่วมในธุรกิจ หรือการเข้าร่วมในตัวแทนปฏิบัติการระหว่างประเทศด้วย

ข้อ 9

วิสาหกิจในเครือเดียวกัน

1. ในกรณีที่

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) กลุ่มบุคคลเดียวกันเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุม หรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่าง วิสาหกิจทั้งสอง ในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจที่เป็นอิสระ กำไรใด ๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีขึ้น โดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้นแต่มิได้มีขึ้น โดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้น อาจรวมเข้าเป็นเงินได้หรือกำไรของวิสาหกิจนั้น และเก็บภาษีได้ตามนั้น

2. ในกรณีที่ผลกำไรที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งต้องเสียภาษีให้แก่รัฐนั้นได้รวมอยู่ในยอดกำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และยอดกำไรที่รวมนั้นเป็นกำไรที่มีแก่วิสาหกิจของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้าเงื่อนไขต่าง ๆ ที่กำหนดขึ้นระหว่างวิสาหกิจทั้งสองเป็นเงื่อนไขที่จะมีขึ้นระหว่างวิสาหกิจอิสระถ้าสามารถตกลงได้ว่ารัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกได้กระทำถูกต้อง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นจะต้องปรับปรุงจำนวนภาษีที่จัดเก็บจากกำไรเหล่านั้นให้เหมาะสมในการกำหนดการปรับปรุงเช่นนั้นต้องคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วยตามควรและหากจำเป็นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของ รัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองปรึกษาหารือซึ่งกันและกัน

ข้อ 10
เงินปันผล

1. เงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. อย่างไรก็ตามเงินปันผลเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน
 - (ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์เป็นบริษัทผู้ควบคุมอย่างน้อยร้อยละ 10 ของสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล หรือ
 - (ข) ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ในกรณีอื่นวรรคนี้จะไม่กระทบกระเทือนการเก็บภาษีจากบริษัทในส่วนที่เกี่ยวกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้นออกไป
3. อนุวรรค (ข) ของวรรค 2 และไม่ใช่อนุวรรค (ก) จะใช้บังคับในกรณีเงินปันผลจ่ายโดยบุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสหรัฐ และเป็น Regulated Investment Company อนุวรรค (ก) ของวรรค 2 จะไม่ใช่บังคับกับเงินปันผลที่จ่ายโดยบุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสหรัฐและเป็น Real Estate Investment Trust และอนุวรรค (ข) จะใช้บังคับ ถ้าเพียงแต่เงินปันผลที่บุคคลธรรมดาเป็นเจ้าของผลประโยชน์ถือสิทธิใน Real Estate Investment Trust น้อยกว่าร้อยละ 25 ถ้าไม่เช่นนั้นอัตราภาษีภายใต้กฎหมายในสหรัฐจะใช้บังคับหลักการของวรรคนี้จะใช้บังคับกับเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยที่คล้ายคลึงกับบริษัทสหรัฐที่ได้อ้างถึงในวรรคนี้ บริษัทไทยจะคล้ายคลึงกับบริษัทสหรัฐที่ได้อ้างถึงในวรรคนี้หรือไม่ จะถูกกำหนดโดยการตกลงร่วมกัน ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ
4. คำว่า "เงินปันผล" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึงเงินได้จากหุ้น หรือสิทธิอื่น ๆ อันมีส่วนร่วมอยู่ในผลกำไร ซึ่งมีใช้สิทธิเรียกร้องในหนี้ รวมทั้งเงินได้จากสิทธิอื่น ๆ ในบริษัทซึ่งอยู่ภายใต้บังคับของการจัดเก็บภาษีเช่นเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา คำว่า "เงินปันผล" รวมถึงเงินได้จากการจัดการอื่น ๆ ด้วย รวมทั้งการก่อหนี้ผูกพัน การมีสิทธิในส่วนของผลกำไร ตามที่ได้กำหนดลักษณะไว้ภายใต้กฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น
5. บทบัญญัติของวรรค 1 , 2 และ 3 จะไม่ใช่บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ในเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้นและการถือหุ้นในส่วนที่มีการจ่ายเงินปันผลนั้นเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำเช่นว่านั้น ในกรณีเช่นนั้นให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 (ถ้าไรจากธุรกิจ) หรือข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) บังคับแล้วแต่กรณี

ข้อ 11

ดอกเบี๋ย

1. ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ดี ดอกเบี๋ยเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่ง ดอกเบี๋ยนั้นเกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี๋ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี๋ยเป็นสถาบันการเงินใด ๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย)

(ข) ร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี๋ย เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และได้ชำระเกี่ยวกับหนี้สินที่เกิดขึ้นจากผลของสินเชื่อทางการค้า โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งเพื่ออุปกรณืสินค้าหรือบริการใด ๆ เว้นแต่เป็นกรณีที่มีการขายระหว่างบุคคลนั้นมิได้ปฏิบัติต่อกันตามทางการค้าปกติ และ

(ค) ร้อยละ 15 ของจำนวนดอกเบี๋ยทั้งสิ้น ในกรณีอื่น ๆ

3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 2 ดอกเบี๋ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและจ่ายให้แก่รัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือให้ผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการก่อหนี้ผูกพันที่มีสัญญาค้ำประกันหรือประกันโดยรัฐบาลนั้นจะได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า "รัฐบาล" หมายถึง

(ก) ในกรณีของประเทศไทย รัฐบาลของประเทศไทยและให้รวมถึง

(1) ธนาคารแห่งประเทศไทย

(2) ธนาคารเพื่อการส่งออก - นำเข้า แห่งประเทศไทย

(3) องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ

(4) สถาบันการเงินต่าง ๆ ซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันเป็นของรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

(ข) ในกรณีของประเทศสหรัฐ หมายถึง รัฐบาลของประเทศสหรัฐและให้รวมถึง

(1) ธนาคารรัฐบาลกลาง

(2) ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้า

- (3) บริษัทการลงทุนต่างประเทศของเอกชน
- (4) รัฐต่างๆ และองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น และ
- (5) สถาบันการเงินต่าง ๆ ซึ่งทุนทั้งหมดของสถาบันเป็นของรัฐบาลสหรัฐหรือรัฐใด ๆ หรือ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ ตามที่อาจตกลงกันเป็นคราว ๆ ระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ

4. คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึง เงินได้จากสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดไม่ว่า จะมีหลักประกันจำนองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรของลูกหนี้หรือไม่ และโดยเฉพาะเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล และเงินได้จากพันธบัตรหรือหุ้นกู้รวมทั้งพรีเมียมและรางวัลอันผูกพันกับหลักทรัพย์พันธบัตรหรือหุ้นกู้เช่นว่านั้น รวมทั้งเงินได้อื่น ๆ ที่ถือเป็นเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น อย่างไรก็ตาม คำว่า "ดอกเบี้ย" ไม่รวมถึงเงิน ได้ที่เกี่ยวข้องกับข้อ 10 (เงินปันผล)

5. บทบัญญัติของวรรค 1 และ วรรค 2 จะไม่ใช้บังคับ ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของดอกเบี้ยเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้นโดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือกระทำการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นและสิทธิเรียกร้องหนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับ (ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น (ข) กิจกรรมธุรกิจที่กล่าวถึงภายใต้อนุวรรค (ข) และ (ค) ของวรรค 1 ของข้อ 7 (ถ้ามาจากธุรกิจ) ในกรณีเช่นว่านี้จะใช้บทบัญญัติของข้อ 7 (ถ้ามาจากธุรกิจ) หรือ ข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) บังคับแล้วแต่กรณี

6. ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั้นเองส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามเมื่อบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น และดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้น ดอกเบี้ยเช่นว่านั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐซึ่งสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

7. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น จำนวนดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับเจ้าของผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นว่านั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลังในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่น ๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

8. บทบัญญัติของวรรค 1 , 2 และ 3 จะไม่ใช้บังคับกับผลรวมของส่วนเกินที่เกี่ยวกับดอกเบี้ยส่วนที่เหลือใน United States Real Estate Mortgage Investment Conduit

1. คำสิทธิที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

2. อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นว่านั้น อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญา ซึ่งคำสิทธินั้น เกิดขึ้นและตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่เจ้าเจ้าของผลประโยชน์ของคำสิทธินั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บจะต้องไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ตามที่ได้ระบุในอนุวรรค (ก) ของวรรค 3

(ข) ร้อยละ 8 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ตามที่ได้ระบุในอนุวรรค (ข) ของวรรค 3

(ค) ร้อยละ 15 ของจำนวนคำสิทธิทั้งสิ้น ตามที่ได้ระบุในอนุวรรค (ค) ของวรรค 3 และ)

3. คำว่า "คำสิทธิ" ที่ใช้ในข้อนี้หมายถึง การจ่ายไม่ว่าชนิดใด ๆ ที่ได้รับเป็นค่าตอบแทนเพื่อ

(ก) การใช้หรือสิทธิในการใช้ ลิขสิทธิ์ใดๆ ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือ วิทยาศาสตร์ รวมทั้งซอฟต์แวร์ และ ภาพยนตร์ และงานฟิล์ม เทป หรือการกระทำ อื่นๆ เพื่อถอดแบบสำหรับการใช้ที่เกี่ยวข้องกับการกระจายเสียงของวิทยุหรือโทรทัศน์

(ข) เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้อุปกรณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือวิทยาศาสตร์ หรือ

(ค) เพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผังสูตรลับหรือกรรมวิธีลับใด ๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสบการณ์ทางอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม หรือทางวิทยาศาสตร์ คำว่า "คำสิทธิ" จะรวมถึงผลได้ที่ได้รับจากการจำหน่ายสิทธิหรือทรัพย์สินใด ๆ ที่อาจเกิดขึ้นกับการผลิต การใช้ หรือการมอบให้ดังกล่าว

4. บทบัญญัติของวรรค 1 และวรรค 2 จะไม่ใช่บังคับถ้าเจ้าเจ้าของผลประโยชน์ของ คำสิทธิเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งประกอบธุรกิจจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น โดยผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้นหรือกระทำการให้บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคำสิทธิที่จ่ายนั้นมีส่วนเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับ

(ก) สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นหรือกับ

(ข) กิจกรรมธุรกิจที่กล่าวถึงภายใต้อนุวรรค (ค) ของวรรค 1 ของข้อ 7 (ถ้าไรจากธุรกิจ) ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ใช้บทบัญญัติของข้อ 7 (ถ้าไรจากธุรกิจ) หรือ ข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) บังคับแล้วแต่กรณี

5 (ก) คำสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเมื่อผู้จ่ายคือรัฐนั่นเอง ส่วนราชการ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตามเมื่อบุคคลผู้จ่ายคำสิทธินั้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง

หรือไม่ก็ตามมิสดานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดพันธกรณีที่จะต้องจ่ายค่าสิทธิที่เกิดขึ้นนั้น และค่าสิทธินั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำนั้นค่าสิทธิเช่นนั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวร หรือฐานประกอบการประจำนั้นตั้งอยู่

(ข) กรณีที่อนุวรรค (ก) ไม่ถือว่าค่าสิทธิเกิดจากแหล่งในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง และค่าสิทธินั้นเกี่ยวข้องกับการใช้หรือสิทธิในการใช้ทรัพย์สินหรือสิทธิใด ๆ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ตามที่ได้ระบุในวรรค 3 ค่าสิทธินั้นจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐนั้น

6. ในกรณีที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์พิเศษระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์ หรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่นจำนวนค่าสิทธิที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลเหตุแห่งการจ่ายแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและเจ้าของผลประโยชน์หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทบัญญัติของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะกับเงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทบัญญัติอื่นๆ แห่งอนุสัญญานี้ด้วย

ข้อ 13

ผลได้จากทุน

1. แต่ละรัฐผู้ทำสัญญาอาจเก็บภาษีผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินตามบทบัญญัติของกฎหมายภายในของตน
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ผลได้จากการจำหน่ายเรือ อากาศ หรือ ผู้สินค้าที่ใช้หรือดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือผลได้จากการจำหน่ายสังหาริมทรัพย์ที่เกี่ยวข้องกับการใช้หรือดำเนินการทางเรือ อากาศยาน หรือผู้สินค้า อาจเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งวิสาหกิจนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

ภาษีสาขา

1. นิติบุคคลซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง อาจต้องเสียภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนอกเหนือไปจากภาษีที่ลดหย่อนให้ตามบทบัญญัติอื่น ๆ ของอนุสัญญานี้
2. ในกรณีของประเทศสหรัฐ ภาษีดังกล่าวอาจเรียกเก็บได้เฉพาะจาก

(ก) "จำนวนซึ่งเทียบเท่ากับเงินปันผล" ของกำไรธุรกิจของนิติบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องในประการสำคัญ (หรือให้ถือว่าเกี่ยวข้องในประการสำคัญ) กับการประกอบการค้าหรือธุรกิจในประเทศสหรัฐ ที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรในประเทศสหรัฐหรือไม่ก็เข้าข่ายต้องเสียภาษีในประเทศสหรัฐภายใต้ข้อ 6 (เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ (ที่ดิน)) หรือข้อ 13 (ผลได้จากทุน) ของอนุสัญญานี้อย่างใดอย่างหนึ่ง และ

(ข) ส่วนเกินของดอกเบี้ยถ้ามีที่นำมาหักออกได้ในประเทศสหรัฐ ในการคำนวณกำไรของนิติบุคคลซึ่งต้องเสียภาษีในประเทศสหรัฐ และพึงถือเป็นของสถานประกอบการถาวรในประเทศสหรัฐ หรือไม่ก็เข้าข่ายเสียภาษีในประเทศ

สหรัฐภายใต้ข้อ 6 (เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ (ที่ดิน)) หรือข้อ 13 (ผลได้จากทุน) ของอนุสัญญาฯ จากดอกเบี้ยซึ่งจ่ายโดยหรือจ่ายจากสถานประกอบการถาวรหรือการค้าหรือธุรกิจในประเทศสหรัฐ

3. แม้จะมีบทบัญญัติอื่น ๆ ของอนุสัญญาฯ บริษัทผู้มีถิ่นที่อยู่ในสหรัฐ และมีสถานประกอบการถาวรในประเทศไทยจะยังคงเสียภาษีจากกำไรที่ส่งออกจากประเทศไทยตามบทบัญญัติของกฎหมายไทย

4. ภาษีต่างๆ ที่ระบุในวรรค 2 และ 3 ของข้อนี้จะไม่จัดเก็บเกินอัตรา

(ก) อัตราที่ระบุในวรรค 2 (ก) ของข้อ 10 (เงินปันผล) สำหรับภาษีต่าง ๆ ที่ระบุในอนุวรรค (ก) ของวรรค 2 และวรรค 3 ของข้อนี้ และ

(ข) อัตราที่เหมาะสมซึ่งระบุในวรรค 2 ของข้อ 11 (ดอกเบี้ย) สำหรับภาษีที่ระบุในอนุวรรค (ข) ของวรรค 2 ของข้อนี้

ข้อ 15

บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ

1. เงินได้ที่บุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการวิชาชีพ หรือกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีลักษณะเป็นอิสระให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้เงินได้เช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ก) ถ้าผู้นั้นมีฐานประกอบการประจำอยู่เป็นปกติวิสัยในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อความมุ่งประสงค์ในการประกอบกิจกรรมของผู้นั้น ในกรณีเช่นว่านั้นเงินได้เฉพาะที่พึงถือว่าเป็นของฐานประกอบการประจำนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) ถ้าผู้นั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา รวมกันถึงหรือมากกว่า 90 วัน ภายในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง กรณีเช่นว่านั้น เงินได้เฉพาะที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ค) ถ้าค่าตอบแทนที่ผู้นั้นได้รับจากการประกอบกิจกรรมในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและเกินกว่า 10,000 ดอลลาร์สหรัฐหรือเป็นเงินไทยในจำนวนที่เทียบเท่ากันในปีปฏิทินนั้น โดยไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายที่ชดเชยให้แก่บุคคลนั้นหรือค่าใช้จ่ายที่ตกเป็นภาระของบุคคลนั้น

2. คำว่า "บริการวิชาชีพ" ให้รวมถึงโดยเฉพาะกิจกรรมอิสระด้านวิทยาศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะ กิจกรรมการศึกษา หรือการสอน รวมทั้งกิจกรรมอิสระของแพทย์ ทนายความ วิศวกร สถาปนิก ทันตแพทย์ และนักบัญชี

ข้อ 16

บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของข้อ 17 (คำป่วยการของกรรมการ) ข้อ 20 (เงินบำนาญและสวัสดิการสังคม) ข้อ 21(งานรัฐบาล) ข้อ 22 (นักเรียนและผู้รับการฝึกอบรม) และ ข้อ 23 (ครู) เงินเดือน ค่าจ้าง และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นแต่การจ้างงานนั้นได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้ามีการจ้างงานเช่นว่านั้น ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ค่าตอบแทนที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการจ้างงานที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก ถ้า
 - (ก) ผู้รับอยู่ในรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหนึ่งหรือหลายระยะเวลา ซึ่งรวมกันไม่เกินกว่า 183 วัน ภายในระยะเวลา 12 เดือนใด ๆ ที่เริ่มต้นหรือสิ้นสุดในปีปฏิทินที่เกี่ยวข้อง
 - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่ายโดย หรือในนามของนายจ้างผู้ซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ
 - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำซึ่งนายจ้างมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
3. โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติในวรรคก่อน ๆ ของข้อนี้ ค่าตอบแทนที่ได้รับในส่วนตัวเกี่ยวกับการทำงานในเรือหรืออากาศยานที่ใช้ดำเนินการในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่วิสาหกิจนั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 17

คำป่วยการของกรรมการ

คำป่วยการของกรรมการ และเงินที่ชำระอย่างอื่นอันคล้ายคลึงกันซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการหรือเป็นผู้ที่ได้รับมอบหมายของกรรมการ ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะกรรมการของบริษัท ซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในรัฐ ผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ยกเว้น การปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

ข้อ 18

การจำกัดสิทธิประโยชน์

1. บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งและได้รับเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะได้รับสิทธิประโยชน์ทั้งหมดจากอนุสัญญาฯ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นถ้าเพียงแต่บุคคลดังกล่าวเป็น

(ก) บุคคลธรรมดา

(ข) รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง หรือ ส่วนราชการ หรือ องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

(ค) บุคคล

(1) มากกว่าร้อยละ 50 ของผลประโยชน์ (หรือในกรณีของบริษัทมากกว่าร้อยละ 50 ของจำนวนหุ้นของแต่ละระดับของหุ้น) เป็นเจ้าของโดยตรงหรือทางอ้อมโดยบุคคลผู้มีสิทธิได้รับประโยชน์ตามอนุสัญญานี้ภายใต้อนุวรรค (ก) (ข) (ง) (จ) หรือ (ฉ) หรือ โดยผู้ที่มีสัญชาติสหรัฐและ

(2) มากกว่าร้อยละ 50 ของเงินได้ทั้งหมดที่ไม่ได้ใช้โดยตรงหรือทางอ้อมเพื่อความรับผิดชอบ (รวมทั้งความรับผิดชอบสำหรับดอกเบี้ยหรือค่าสิทธิ) กับบุคคลที่ไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ตามอนุสัญญานี้ภายใต้อนุวรรค (ก) (ข) (ง) (จ) หรือ (ฉ) หรือ ผู้ที่ไม่มีสัญชาติสหรัฐ

(ง) บริษัทซึ่งระดับแรกของหุ้นมีการซื้อขายส่วนใหญ่ และเป็นปกติวิสัยในตลาดหลักทรัพย์ที่ได้รับการยอมรับ

(จ) บริษัทที่ถูกเป็นเจ้าของทั้งหมด โดยตรงหรือทางอ้อมโดยบริษัทที่ระบุในอนุวรรค (ง) โดยมีเงื่อนไขว่าแต่ละบริษัทที่มีส่วนเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ซึ่งอยู่ในข้อกำหนดที่ใช้ควบคุมตามอนุวรรคนี้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา

(ฉ) หน่วยซึ่งเป็นองค์กรที่มีได้แสวงหากำไรและโดยสถานะภาพ ดังกล่าวได้รับยกเว้นภาษีเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ โดยมีเงื่อนไขว่า มากกว่าครึ่งของผู้รับประโยชน์ สมาชิก หรือผู้เข้าร่วมในองค์กร ดังกล่าวคือบุคคลที่มีสิทธิที่จะได้รับประโยชน์ของอนุสัญญานี้

2. บุคคลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและดำเนินการควบคุมกิจกรรมในการค้าและธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้น (นอกเหนือจากธุรกิจการจัดการหรือบริหารการลงทุน ยกเว้นกิจกรรมที่เป็นกิจกรรมการธนาคารหรือการประกันภัยที่กระทำโดยธนาคาร หรือบริษัทประกันภัย) แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 จะมีสิทธิได้รับประโยชน์ตามอนุสัญญาในส่วนที่เกี่ยวกับรายการเงินได้ใดๆ ที่ได้รับจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้า

(ก) (1) เงินได้ซึ่งได้รับจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวกับการค้าหรือธุรกิจที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก และ

(2) การค้าหรือธุรกิจที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกเกี่ยวข้องเป็นส่วนใหญ่กับธุรกิจหรือกิจกรรมที่ก่อให้เกิดเงินได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งหรือ

(ข) เงินได้ซึ่งได้รับจากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับการค้าหรือธุรกิจที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก

3. ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยซึ่งเป็น "กิจการวิเทศธุรกิจ" ตามคำที่นิยามไว้ภายใต้กฎหมายของประเทศไทยจะไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ใดๆ ในสหรัฐ ภายใต้อนุสัญญาฯ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ใดๆ ซึ่งกิจการดังกล่าวได้รับจากประเทศสหรัฐ
4. ถึงแม้กระนั้น บุคคลซึ่งไม่มีสิทธิได้รับประโยชน์ตามอนุสัญญาตามบทบัญญัติของวรรคก่อนนี้ อาจได้รับประโยชน์ของอนุสัญญาถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐซึ่งเงินได้ดังกล่าวถึงเกิดขึ้นจะกำหนดให้
5. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 คำว่า "ตลาดหลักทรัพย์ที่ได้รับการยอมรับ" หมายถึง
 - (ก) NASDAQ System ซึ่งเป็นเจ้าของโดย National Association of Securities Dealers, Inc. และตลาดหลักทรัพย์ใดๆ ที่จดทะเบียนกับ Securities and Exchange Commission เป็น National Securities Exchange เพื่อความมุ่งประสงค์ของพระราชบัญญัติตลาดหลักทรัพย์ 1934
 - (ข) ตลาดหลักทรัพย์ใดๆ ที่ได้รับการยอมรับโดยคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และ
 - (ค) ตลาดหลักทรัพย์อื่นใดที่ตกลงโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ
6. ภายใต้บทบัญญัติใดๆ ของอนุสัญญาฯ เงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับการปลดภาระทั้งหมดหรือบางส่วนจากภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอื่น และภายใต้กฎหมายที่บังคับใช้ในรัฐผู้ทำสัญญาอื่นหนึ่ง ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ดังกล่าวถึงบุคคลที่เข้าข่ายเสียภาษี โดยการอ้างอิงจำนวนของเงินได้ซึ่งส่งไปหรือได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอื่นหนึ่ง และโดยมิได้อ้างอิงจำนวนเงินได้ทั้งหมด การปลดภาระที่ยอมให้ภายใต้อนุสัญญาฯ นี้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกจะใช้บังคับเฉพาะกับจำนวนเงินได้เท่าที่ได้ส่งออกไปหรือได้รับในรัฐผู้ทำสัญญาอื่นหนึ่งระหว่างปีปฏิทินที่เงินได้ดังกล่าวเกิดขึ้นในปีต่อมา
7. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งจะแลกเปลี่ยนข้อมูลดังกล่าวทราบเท่าที่จำเป็นสำหรับการดำเนินการตามบทบัญญัติของข้อนี้

ข้อ 19

นักแสดงและนักกีฬา

1. แม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) และ ข้อ 16 (บริการส่วนที่บุคคลที่ไม่เป็นอิสระ) เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งได้รับในฐานะนักแสดง อาทินักแสดง ละคร ภาพยนตร์ วิทยุหรือโทรทัศน์ หรือนักดนตรีหรือในฐานะนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอื่นหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น ยกเว้นจำนวนทั้งหมดที่ได้รับ โดยนักแสดงหรือนักกีฬาดังกล่าวจากกิจกรรมเช่นนั้นที่ไม่เกิน 100 ดอลลาร์สหรัฐ หรือ เป็นเงินไทยในจำนวนเทียบเท่าต่อวัน หรือเป็นจำนวนรวมกันไม่เกิน 3,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือเป็นเงินไทยในจำนวนเทียบเท่าในปีภาษีที่เกี่ยวข้อง

2. ในกรณีเงินได้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่กระทำโดยนักแสดง หรือนักกีฬาตามความสามารถของตนนั้นมิได้เกิดขึ้นกับตัวนักแสดงหรือนักกีฬา แต่เกิดขึ้นกับบุคคลอื่น โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติของข้อ 7 (กำไรจากธุรกิจ) ข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) และ ข้อ 16 (บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ) เงินได้ของบุคคลอื่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กิจกรรมนั้น ๆ ของนักแสดง หรือนักกีฬาได้กระทำขึ้น เว้นแต่จะกำหนดว่า ไม่มีทั้งนักแสดง หรือนักกีฬา หรือบุคคล ได้เกี่ยวข้องโดยตรง หรือโดยทางอ้อมในกำไรของอีกบุคคลหนึ่งนั้นในลักษณะใดก็ตาม รวมถึงรายรับจากค่าตอบแทนที่ผ่อนชำระภายหลัง โบนัส ค่าธรรมเนียม เงินปันผล การแบ่งสรรระหว่างหุ้นส่วน และการแบ่งสรรอื่น ๆ
3. บทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ จะไม่ใช้บังคับกับค่าตอบแทน หรือ กำไร เงินเดือน ค่าจ้าง และเงินได้อื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งได้รับจากกิจกรรมที่กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง โดยนักแสดงสาธารณะ ถ้าการมาเยือนรัฐผู้ทำสัญญานั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่จากกองทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งรวมทั้งส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นใด ๆ ของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 20

เงินบำนาญและสวัสดิการสังคม

1. ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 21 (งานรัฐบาล) เงินบำนาญและค่าตอบแทนอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งเพื่อเป็นค่าตอบแทน สำหรับการทำงานในอดีตจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
2. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 ผลประโยชน์จากสวัสดิการสังคมและเงินบำนาญสาธารณะอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกันซึ่งรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ ผู้มีสัญชาติสหรัฐ อาจเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก
3. เบี้ยรายปีที่ได้รับและเป็นเจ้าของผลประโยชน์โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น คำว่า "เบี้ยรายปี" ตามที่ใช้ในวรรคนี้ หมายถึง จำนวนเงินที่ระบุว่าเป็นการจ่ายตามระยะเวลาที่กำหนดระหว่างจำนวนปีที่กำหนดภายใต้ข้อผูกมัดที่จ่ายคืนให้เพื่อเป็นการตอบแทนที่เหมาะสมและเต็มที่(นอกเหนือจากการทำงานให้)
4. เงินค่าเลี้ยงดูที่จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจะเก็บภาษีได้เฉพาะ ในรัฐนั้นคำว่า "เงินค่าเลี้ยงดู" ตามที่ใช้ในวรรคนี้ หมายถึง การจ่ายเงินเป็นงวดตาม ข้อตกลงแยกกันที่ทำเป็นลายลักษณ์อักษร หรือคำสั่งศาลให้หย่า ค่าใช้จ่ายในการหย่า หรือภาระการเลี้ยงดู ซึ่งการจ่ายนั้นพึงเก็บภาษีได้จากผู้รับตามกฎหมายของรัฐซึ่งผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ใน
5. การจ่ายเงินเป็นงวด ที่ไม่เกี่ยวข้องกับวรรค 4 สำหรับเงินค่าอุปการะบุตรซึ่งกำหนดขึ้นตามข้อตกลงแยกกันที่ทำเป็นลายลักษณ์อักษร หรือคำสั่งศาลให้หย่า ค่าใช้จ่ายในการหย่า หรือ ภาระการเลี้ยงดูที่จ่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐที่กล่าวรัฐแรก

ข้อ 21

งานรัฐบาล

1. (ก) ค่าตอบแทนนอกเหนือจากเงินบำนาญที่จ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาในส่วนตัวที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นนั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม ค่าตอบแทนดังกล่าวจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเท่านั้น ถ้าหากบริการนั้นได้เกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่งนั้น และบุคคลธรรมดาผู้นั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นผู้ซึ่ง

(1) เป็นคนชาติของรัฐนั้น หรือ

(2) มิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นเพียงเพื่อมุ่งประสงค์ที่จะให้บริการนั้น

2. (ก) เงินบำนาญใดๆ ที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากกองทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการ หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ ที่เกี่ยวกับบริการที่ให้แก่รัฐนั้น หรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารของรัฐ นั้น จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเท่านั้น

(ข) อย่างไรก็ตาม เงินบำนาญนั้นจะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่และเป็นคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น

3. บทบัญญัติของข้อ 16 (บริการส่วนบุคคลที่ไม่เป็นอิสระ) ข้อ 17 (ค่าป่วยการกรรมกร) และข้อ 20 (เงินบำนาญและสวัสดิการสังคม) จะใช้บังคับแก่ค่าตอบแทน และเงินบำนาญที่เกี่ยวกับการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจใดๆ ที่ดำเนินการโดยรัฐ ผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือส่วนราชการหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น

ข้อ 22

นักเรียนและผู้รับการฝึกอบรม

1. (ก) บุคคลธรรมดาในขณะที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นผู้อยู่อาศัยชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และในการอยู่เป็นการชั่วคราวนั้น บุคคลผู้นั้นมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อ

(1) เข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่นซึ่งเป็นที่ ยอมรับ ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(2) เข้ารับการฝึกอบรมเพื่อให้มีคุณสมบัติที่จะประกอบวิชาชีพ หรือวิชาชีพเฉพาะ หรือ

(3) เข้าศึกษาหรือดำเนินการค้นคว้าวิจัยโดยเป็นผู้ได้รับทุน เงินอุดหนุน หรือรางวัล จากองค์การบริหาร รัฐบาล ศาสนา การกุศล วิทยาศาสตร์ วรรณกรรม หรือการศึกษาจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจำนวนที่ระบุในอนุวรรค (ข) เป็นระยะเวลาไม่เกินห้าปีภายนับจากวันที่ผู้นั้นเข้ามาในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) จำนวนที่ระบุในอนุวรรค (ก) คือ

(1) รางวัลจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา การเล่าเรียน การค้นคว้าวิจัย หรือการฝึกอบรมของผู้นั่นเอง

(2) ทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัล และ

(3) เงินได้จากบริการส่วนบุคคลที่ให้นิรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ในจำนวนไม่เกิน 3,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือเป็นเงินไทยในจำนวนเทียบเท่ากันสำหรับปีภาษีใด ๆ

2. บุคคลธรรมดาในขณะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นผู้อยู่อาศัยชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและอยู่ชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นในฐานะเป็นลูกจ้างของหรืออยู่ภายใต้สัญญากับผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก โดยมีวัตถุประสงค์หลักคือ

(ก) ต้องการความชำนาญทางวิชาการ ทางวิชาชีพ หรือประสบการณ์ทาง ธุรกิจจากบุคคลนอกเหนือจากผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรก หรือนอกเหนือจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับผู้มีถิ่นที่อยู่ดังกล่าว หรือ

(ข) ศึกษาที่มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาอื่นใดที่ได้รับการรับรองในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น จะได้รับการยกเว้นภาษีโดยรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งสำหรับระยะเวลาไม่เกิน 12 เดือนติดต่อกัน ในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จาก การให้บริการส่วนบุคคลในจำนวนรวมกันไม่เกิน 7,500 ดอลลาร์สหรัฐ หรือเป็นเงินไทย ในจำนวนเทียบเท่ากัน สำหรับ ปีภาษีใด ๆ โดยไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายที่ชดเชยให้แก่บุคคลนั้น หรือค่าใช้จ่ายที่ตกเป็นภาระ ของบุคคลนั้น

3. บุคคลธรรมดาในขณะที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นผู้อยู่อาศัยชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และอยู่ชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นระยะเวลาไม่เกินหนึ่งปีในฐานะผู้เข้าร่วม โปรแกรมที่สนับสนุน โดยรัฐบาลของ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น เพื่อมุ่งประสงค์หลักในการฝึกอบรม การวิจัย หรือการศึกษาจะได้รับยกเว้นภาษีโดยรัฐผู้ทำ สัญญาอีกรัฐหนึ่งในส่วนที่เกี่ยวกับเงินได้จากบริการ ส่วนบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรม การวิจัย หรือการศึกษาดังกล่าวที่ ได้กระทำในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเป็นจำนวนรวมกัน ไม่เกิน 10,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือเป็นเงินไทยในจำนวนเทียบเท่า กัน ในปีภาษีใด ๆ โดยไม่รวมถึงค่าใช้จ่ายที่ชดเชยให้แก่บุคคลนั้น หรือค่าใช้จ่ายที่ตกเป็นภาระของบุคคลนั้น

4. สิทธิประโยชน์ที่กำหนดภายใต้ข้อ 23 (ครู) และวรรค 1 ของข้อนี้ เมื่อถูกนำมารวมกันหรือขยายเพียงชั่วระยะเวลาดังกล่าวจะไม่เกิน 5 ปีภาษีนับจากวันที่เดินทางมาถึงของบุคคลธรรมดาผู้ขอรับสิทธิประโยชน์ดังกล่าว ตามที่อาจถูก กำหนดด้วยเหตุผลอันสมควรหรือประเพณีปฏิบัติเพื่อให้บังเกิดผลตามความมุ่งประสงค์ของการมาเยือนนั้นสิทธิประโยชน์ ที่กำหนดภายใต้ข้อ 23 (ครู) จะไม่นำมาใช้กับบุคคลธรรมดา ถ้าระหว่างระยะเวลาก่อนหน้านั้น บุคคลธรรมดานั้น ได้ใช้ สิทธิประโยชน์ตามวรรค 1 ของข้อนี้

ข้อ 23

ครู

1. บุคคลธรรมดาผู้ซึ่งไปเยือนรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เป็นระยะเวลาไม่เกินสองปีเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสอนหรือการวิจัยที่มหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือสถาบันการศึกษาอื่นซึ่งเป็นที่ยอมรับในรัฐนั้น และผู้ซึ่งก่อนหน้าที่จะไปเยือนเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะได้รับยกเว้นภาษีโดยรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกสำหรับค่าตอบแทนจากการสอนหรือวิจัยสำหรับระยะเวลาไม่เกินสองปีนับจากวันที่ไปเยือนรัฐนั้นครั้งแรกเพื่อความประสงค์ดังกล่าว
2. ข้อนี้จะใช้บังคับเฉพาะกับเงินได้จากการวิจัย ถ้าเพียงแต่การวิจัยเท่านั้น ได้ดำเนินการโดยบุคคลธรรมดาเพื่อประโยชน์สาธารณะ และประการสำคัญไม่ได้ดำเนินการเพื่อประโยชน์ของเอกชนบางคนหรือเอกชนอื่น ๆ

ข้อ 24 เงินได้อื่นๆ

1. บรรดารายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ไม่ว่าจะเกิดขึ้นที่ใดซึ่งมิได้เกี่ยวข้องกับข้อก่อน ๆ ของอนุสัญญานี้ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
2. บทบัญญัติของวรรค 1 จะไม่ใช้บังคับกับเงินได้ นอกเหนือจากเงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ที่ตั้งอยู่ในวรรค 2 ของข้อ 6 (เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ (ที่ดิน)) ถ้าเจ้าของผลประโยชน์ของเงินได้นั้น เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งดำเนินการธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งผ่านสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น หรือดำเนินการบริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระในอีกรัฐหนึ่งจากฐานประกอบการประจำที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น และสิทธิหรือทรัพย์สินในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้ที่จ่ายมีส่วนเกี่ยวข้องกับประการสำคัญกับสถานประกอบการถาวรหรือฐานประกอบการประจำ ในกรณีดังกล่าวบทบัญญัติของข้อ 7 (กำไรจากธุรกิจ) หรือ ข้อ 15 (บริการส่วนบุคคลที่เป็นอิสระ) แล้วแต่กรณีจะใช้บังคับ
3. แม้จะมีบทบัญญัติของวรรค 1 และ 2 รายการเงินได้ของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกับข้อก่อนๆ ของอนุสัญญานี้ และเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้นด้วย

ข้อ 25 การบรรเทาภาระจากภาษีซ้อน

1. ตามบทบัญญัติและภายใต้เงื่อนไขและข้อจำกัดของกฎหมายของประเทศสหรัฐ (ซึ่งอาจจะแก้ไขเป็นครั้งคราวโดยไม่เปลี่ยนแปลงหลักการสำคัญที่เกี่ยวข้อง) ประเทศสหรัฐจะยินยอมให้ผู้มีถิ่นที่อยู่หรือผู้มีสัญชาติของสหรัฐถือเป็นเครดิตต่อภาษีสหรัฐที่เก็บจากเงินได้
 - (ก) ภาษีเงินได้ที่จ่ายให้ประเทศไทย โดยหรือในนามของผู้มีสัญชาติหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ดังกล่าว และ
 - (ข) ในกรณีของบริษัทสหรัฐผู้ถือหุ้นอย่างน้อยร้อยละ 10 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทย และบริษัทสหรัฐได้รับเงินปันผลมาจากบริษัทดังกล่าว ภาษีเงินได้ที่จ่ายในประเทศไทยโดยหรือในนามของบริษัทผู้จ่ายเงินปันผลซึ่งเป็นภาษีในส่วนที่เกี่ยวข้องกับกำไรที่จ่ายเงินปันผลนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ ภาษีที่ระบุในวรรค 1 (ข) และวรรค 2 ของ ข้อ 2 (ภาษีที่อยู่ในขอบข่าย) จะให้ถือเป็นภาษีเงินได้

2. ตามบทบัญญัติและภายใต้ข้อจำกัดของกฎหมายของประเทศไทย (ซึ่งอาจจะแก้ไขเป็นครั้งคราวโดยไม่เปลี่ยนแปลงหลักการสำคัญที่เกี่ยวข้อง) ภาษีสหรัฐที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐจะยอมให้ถือเป็นเครดิตต่อภาษีไทยที่ต้องชำระในส่วนที่เกี่ยวข้องกับเงินได้นั้น เครดิตนั้นจะไม่เกินส่วนของภาษีไทยที่คำนวณไว้ก่อนการให้เครดิตตามจำนวนที่เหมาะสมจากรายการการเงินได้นั้น บทบัญญัติของวรรคนี้ จะไม่ใช้บังคับในกรณีของเงินได้ที่ไม่ได้รับสิทธิประโยชน์ตามอนุสัญญาภาษีภายใต้บทบัญญัติของข้อ 18 (การจำกัดสิทธิประโยชน์)

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการบรรเทาภาระจากภาษีซ้อนตามข้อนี้ เงินได้จะถือว่าเกิดขึ้นเฉพาะกรณีดังต่อไปนี้

(ก) เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งได้รับ ซึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามนัยอนุสัญญานี้ (นอกเหนือจากเหตุผลแห่งการเป็นผู้มีสัญชาติตามนัยวรรค 2 ของข้อ 1 (ขบพ่ายด้านบุคคล)) จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้น

(ข) เงินได้ที่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง ซึ่งไม่อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งตามนัยอนุสัญญานี้ จะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก แม้จะมีประโยชน์ก่อนหน้านั้น การกำหนดแหล่งเงินได้เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้จะอยู่ภายใต้หลักแหล่งเงินได้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองซึ่งใช้บังคับเพื่อความมุ่งประสงค์ในการจำกัดการให้เครดิตภาษีต่างประเทศ หลักการของวรรคนี้จะไม่ใช้บังคับกับการกำหนดจำนวนที่จะใช้ภาษีต่างประเทศมาเป็นเครดิตต่อภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง นอกเหนือจากภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ระบุในข้อ 2 (ภาษีที่อยู่ในขบพ่าย)

ข้อ 26

การไม่เลือกปฏิบัติ

1. คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่ง จะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามที่กำหนดกฎเกณฑ์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้นอันเป็นการนอกเหนือไปจาก หรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดกฎเกณฑ์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามที่กำหนดในสถานการณ์เดียวกันบทบัญญัตินี้จะใช้บังคับกับบุคคลผู้ไม่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งหรือทั้งสองรัฐด้วย

2. ภาษีอากรที่เก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง จะต้องไม่เรียกเก็บในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน บทบัญญัตินี้จะไม่แปลความเป็นการผูกพันรัฐ ผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งต้องยอมให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ซึ่งคาดหย่อนส่วนบุคคล การบรรเทาภาระและการหักลดใดๆ เพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษีอันเนื่องมาจากความเป็นพลเมือง หรือความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้นให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

3. ยกเว้นในกรณีที่บทบัญญัติของวรรค 1 ของข้อ 9 (วิสาหกิจในเครือ) วรรค 7 ของ ข้อ 11 (ดอกเบี้ย) หรือวรรค 6 ของข้อ 12 (ค่าสิทธิ) ใช้บังคับ ดอกเบี้ย ค่าสิทธิ และ ค่าใช้จ่ายอื่นๆ ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการกำหนดค่าอะไรที่จะต้องเสียภาษีของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงคนแรก จะนำมาหักได้ภายใต้เงื่อนไขเช่นเดียวกัน เสมือนว่าเงินเหล่านั้นได้จ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรก

4. วิชาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง คนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนทั้งหมดหรือแต่บางส่วนของวิชาหกิจนั้น ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม จะไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาที่กล่าวถึงรัฐแรกให้ เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อกำหนดตามกฎหมายใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อกำหนดตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องซึ่งวิชาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐที่กล่าวถึงรัฐแรกถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสีย หรือให้ปฏิบัติตาม
5. ไม่มีบทบัญญัติของข้อนี้จะแปลความเป็นการห้ามรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองเก็บภาษีตามที่ระบุในข้อ 14 (ภาษีสาขา)

ข้อ 27

วิธีการดำเนินการเพื่อความตกลงร่วมกัน

1. ในกรณีที่บุคคลพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดหรือทั้งสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนเองต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ บุคคลผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีถิ่นที่อยู่ หรือกรณีของบุคคลผู้นั้นอยู่ภายใต้วรรค 1 ของข้อ 26 (การไม่เลือกปฏิบัติ) ก็ได้ยื่นต่อรัฐผู้ทำสัญญาที่เป็นคนชาติ โดยไม่ต้องคำนึงถึงทางแก้ไขที่บัญญัติไว้ในกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญา คำร้องดังกล่าวต้องยื่นภายในสามปี นับจากที่ได้มีการแจ้งการกระทำครั้งแรกที่ก่อให้เกิดการเรียกเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้
2. ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เพื่อการเว้นการเก็บภาษีอันไม่เป็นไปตามอนุสัญญา
3. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะต้องพยายามแก้ไขความยุ่งยากหรือข้อสงสัยใด ๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญา โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจตกลงเป็นการเฉพาะเพื่อเพิ่มจำนวนใด ๆ ที่ระบุไว้ในอนุสัญญาเพื่อให้สอดคล้องกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจและทางการเงิน
4. ในกรณีที่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจทั้งสองได้ตกลงตามที่ระบุในวรรค 2 และ 3 ภาษีที่จัดเก็บจากเงิน ได้ดังกล่าว และการคืนเงินหรือการให้เครดิตภาษีจะยอมให้โดยรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองตามความตกลงดังกล่าว
5. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อซึ่งกันและกันโดยตรงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้มีความตกลงกัน ตามความหมายแห่งวรรคก่อน ๆ นั้น

ข้อ 28

การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศ

1. เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาจะแลกเปลี่ยนข้อสนเทศอันจำเป็นแก่การปฏิบัติตามบทบัญญัติของความตกลงนี้หรือตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งเกี่ยวกับภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ ตราบเท่าที่การเก็บภาษีอากรตามกฎหมายนั้นไม่ขัดกันกับอนุสัญญา การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศจะไม่ถูกจำกัดโดยข้อ 1 (ขอบข่ายด้านบุคคล) ข้อสนเทศใดที่ได้รับ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้ถือว่าเป็นความลับเช่นเดียวกับข้อสนเทศที่ได้รับ ภายใต้กฎหมายภายในของรัฐนั้นและจะเปิดเผยได้เฉพาะกับบุคคลหรือเจ้าหน้าที่ (รวมทั้งศาลและองค์การ ฝ่ายบริหาร) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประเมินหรือการจัดเก็บหรือการบริหารการบังคับหรือการดำเนินคดี หรือการชี้ขาดคำอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของอนุสัญญา บุคคลหรือเจ้าหน้าที่เหล่านั้นจะใช้ข้อสนเทศนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์นั้นเท่านั้น บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจเปิดเผยข้อสนเทศในการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลหรือในคำวินิจฉัยชี้ขาดของศาล

2. ไม่ว่ากรณีใดก็ตาม มิให้แปลความหมายบทบัญญัติของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันให้รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดต้อง

(ก) ดำเนินมาตรการทางการบริหาร โดยบิดเบือนไปจากกฎหมายและวิธีปฏิบัติทางการบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ข) ให้ข้อสนเทศอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหาร โดยปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม พาณิชยกรรมหรือ วิชาชีพ หรือกรรมวิธีทางการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งการเปิดเผยจะเป็นการขัดกับนโยบาย สาธารณะ (ความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของสาธารณชน)

3. ภายใต้บทบัญญัติของวรรค 2 ของข้อ 31 (การเลิกใช้) ถ้ารัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ร้องขอข้อมูลตามข้อนี้ รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะจัดหาข้อมูลซึ่งเกี่ยวข้องกับคำขอในวิธีการและเนื้อหาเดียวกันเสมือนหนึ่งว่าภาษีในรัฐที่ผู้กล่าวถึงรัฐแรกเป็นภาษีของรัฐอีกรัฐหนึ่ง และจัดเก็บโดยรัฐอีกรัฐหนึ่งการบังคับใช้ของวรรคนี้ จะถูกระงับไว้จนถึงเวลาที่รัฐบาลของประเทศสหรัฐได้รับเอกสารทางการทูตจากรัฐบาลของประเทศไทยซึ่งบ่งชี้ว่าประเทศไทยได้เตรียมการและสามารถปฏิบัติตามบทบัญญัติของวรรคนี้ได้

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ อนุสัญญาจะใช้บังคับกับภาษีทุกประเภทแม้จะมีบทบัญญัติของข้อ 2 (ขอบข่ายด้านภาษี)

(1) ในกรณีของประเทศสหรัฐ ภายใต้ประมวลรัษฎากรภายในประเทศ (Internal Revenue Code) และ

(2) ในกรณีของประเทศไทย ภายใต้ประมวลรัษฎากรและพระราชบัญญัติกฎหมายภาษีเงินได้ปิโตรเลียม

ข้อ 29

ผู้แทนทางการทูตและเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุล

ไม่มีข้อความใดในอนุสัญญานี้จะมีผลกระทบกระเทือนต่อเอกสิทธิ์ทางการรักษาของผู้แทนทางการทูตหรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทบัญญัติแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 30

การเริ่มใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะได้รับการให้สัตยาบันตามขั้นตอนที่ใช้บังคับอยู่ของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ และจะ ได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ วอชิงตัน โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้
2. อนุสัญญานี้จะเริ่มใช้บังคับต่อเมื่อมีการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและจะมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่ได้จ่ายหรือเครดิตในหรือหลังจากวัน แรกของเดือนที่หกถัดจากวันที่อนุสัญญาเริ่มใช้บังคับ
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้อื่น ๆ สำหรับปีภาษีที่เริ่มต้นในหรือ หลังจากวันแรกของ เดือนมกราคมถัดจากวันที่อนุสัญญาเริ่มใช้บังคับ

ข้อ 31

การเลิกใช้

1. อนุสัญญานี้จะยังคงมีผลใช้บังคับจนกระทั่งเลิกใช้โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งแต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งอาจเลิกใช้อนุสัญญานี้ในเวลาใด ๆ ภายหลังจากห้าปีนับจากวันที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ โดยมเงื่อนไขว่าการแจ้งการเลิกใช้จะต้องแจ้งอย่างน้อย 6 เดือนก่อนการเลิกใช้ โดยผ่านช่องทางการทูต ในกรณีเช่นนั้นอนุสัญญาเป็นอันเลิกมีผลใช้บังคับ
 - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีหัก ณ ที่จ่าย สำหรับจำนวนที่จ่ายหรือเครดิตในหรือหลังจากวันแรกของเดือนมกราคมถัดจากระยะเวลา 6 เดือนของการสิ้นสุดผลใช้บังคับ
 - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้อื่น ๆ สำหรับปีภาษีที่เริ่มต้นในหรือหลังจากวัน แรกของเดือนมกราคมถัดจากระยะเวลา 6 เดือน ของการสิ้นสุดผลใช้บังคับ
2. แม้จะมีวรรค 1 อนุสัญญานี้จะเลิกใช้ในวันที่ 1 มกราคม ของปีที่ 6 ถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับยกเว้นรัฐบาลของประเทศสหรัฐได้รับหนังสือทางการทูตจากรัฐบาลของประเทศไทยในลักษณะตามที่ระบุไว้ในประโยคสุดท้ายของวรรค 3 ของข้อ 28 (การแลกเปลี่ยนข้อสนทนา) ภายในวันที่ 30 มิถุนายนของปีที่ 5 ถัดจากปีที่อนุสัญญามีผลใช้บังคับ

ทำคู่กันเป็นสองฉบับ ณ กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2539 เป็นภาษาอังกฤษ

สำหรับรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

สำหรับรัฐบาลแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

(ดร.อานวย วีรวรรณ)

(วิลเลียม เอช.อีโตะ)

รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

เอกอัครราชทูตแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศ

บันทึกสาระสำคัญ

การให้การปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่งเป็นที่เข้าใจว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการขอมิให้ความช่วยเหลือเชิงภาษี โดยประเทศสหรัฐ

เป็นที่เข้าใจว่าถ้าประเทศสหรัฐหลังจากนี้ได้มีการเปลี่ยนแปลงนโยบายเกี่ยวกับบทบัญญัติว่าด้วยความช่วยเหลือเชิงภาษี หรือ ถ้าประเทศสหรัฐมีข้อตกลงจัดทำบทบัญญัติว่าด้วยความช่วยเหลือเชิงภาษีดังกล่าวกับประเทศอื่นใด ประเทศสหรัฐจะตกลงเปิดการเจรจาใหม่กับประเทศไทย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจัดทำข้อสรุปในพิธีสารโดยกำหนดให้ความช่วยเหลือเชิงภาษีที่คล้ายคลึงกันกับประเทศไทย

ในการปฏิบัติเยี่ยงชาติที่ได้รับความอนุเคราะห์ยิ่งเป็นที่เข้าใจว่าเป็นเรื่องเกี่ยวกับการเก็บภาษีอากรของกำไรจากการเดินเรือ

เป็นที่เข้าใจว่าถ้าประเทศไทยตกลงในสนธิสัญญาหรือความตกลงขึ้นกับประเทศอื่นใดใน (1) อัตราภาษีจากเงินได้หรือกำไรที่ได้รับโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ของประเทศอื่นๆ เหล่านั้นเกี่ยวกับการดำเนินการเดินเรือ ซึ่งเป็นอัตราที่ต่ำกว่าอัตราที่ระบุในวรรค 2 ของข้อ 8 (การขนส่งทางเรือและทางอากาศ) หรือที่อานวยประโยชน์มากกว่าการปฏิบัติที่ระบุในวรรค 8 ของข้อ 7 (กำไรจากธุรกิจ) หรือวรรค 4 ของข้อ 8 (การขนส่งทางเรือและอากาศยาน) ประเทศไทยจะตกลงเปิดการเจรจาใหม่กับประเทศสหรัฐ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อจัดทำข้อสรุปในพิธีสารให้ใช้อัตราที่ต่ำกว่านั้นหรือการปฏิบัติที่ให้ความอนุเคราะห์มากกว่านั้นแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสหรัฐความเข้าใจในส่วนที่เกี่ยวข้องกับพิธีสารให้เครดิตภาษีเงินได้ปิโตรเลียมของประเทศไทย

เป็นที่เข้าใจว่าการใช้คำว่า “เงื่อนไข” ในวรรค 1 ของข้อ 25 (การบรรเทาภาระภาษีซ้อน) มีเจตนาเพื่อให้เกิดความชัดเจนว่ากฎระเบียบของประเทศสหรัฐเกี่ยวกับ “ฐานซ้ำซ้อน” ที่ผู้เสียภาษีจะนำมาใช้ในการกำหนดขอบเขตนั้น ภาษีเงินได้ปิโตรเลียมของประเทศไทยจะให้ถือว่าเป็นภาษีเงินได้ภายใต้ข้อ 25